

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudce Ondřeje Mrákoty a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **AGRO CS a. s.**, Říkov 265, zast. advokátem JUDr. Tomášem Šetinou, Florianova 17, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2020, čj. 40073/20/5000-10480-703694, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. 2. 2023, čj. 31 Af 42/2020-120,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] NSS zde řeší otázku odvodu za porušení rozpočtové kázně podle § 44a odst. 4 písm. c) rozpočtových pravidel, konkrétně přiměřenost stanovené výše odvodu. Druhou otázkou je, zda jedno z porušení rozpočtové kázně bylo způsobeno nepředvídatelnými okolnostmi ve smyslu čl. VII odst. 5 Přílohy rozhodnutí o poskytnutí dotace.

I. Vymezení věci

[2] Žalobkyně (v řízení před NSS *stěžovatelka*) získala z operačního programu *Podnikání a inovace* v roce 2009 dotaci od Ministerstva průmyslu a obchodu ve výši bezmála 36 mil. korun na rekonstrukci bývalé továrny na výrobu textilu v České Skalici (projekt s názvem „*Rekonstrukce výrobního areálu pro výrobní účely společnosti AGRO CS*“). V roce 2016 proběhla u stěžovatelky daňová kontrola, která odhalila porušení rozpočtové kázně u obou zadávacích řízení, tedy jak u řízení na projektovou dokumentaci, tak u řízení na samotné zhotovení celé stavby. Finanční úřad pro Královéhradecký kraj proto stanovil odvod za porušení rozpočtové kázně u obou zadávacích řízení ve výši 10 % z poskytnutých peněžních

prostředků (spolu přibližně 3,6 miliónů Kč). Žalovaný následně k odvolání stěžovatelky tyto výměry svým rozhodnutím potvrdil.

[3] Stěžovatelka podala žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který zrušil rozhodnutí žalovaného zejména kvůli nepřezkoumatelnosti a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Žalovaný poté vydal nové rozhodnutí, v němž vyšel z toho, že stěžovatelka **1)** při zadávacím řízení na veřejnou zakázku „*Projektové a inženýrské práce v souvislosti s realizací rekonstrukce výrobního areálu pro výrobní účely*“ (tj. **první zadávací řízení**) postupovala v rozporu se zákonem č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, neboť uzavřela s vítězem zadávacího řízení smlouvu o dílo včetně dodatku č. 1 v rozporu se zněním zadávacích podmínek a vybranou nabídkou; rovněž zvýšila cenu veřejné zakázky o více než 143 tis. korun, ovšem bez uzavření dodatku ke smlouvě o dílo; **2)** v zadávacím řízení na veřejnou zakázku *stavební práce – rekonstrukce výrobního areálu* v rozporu se zákonem uzavřela s vítězným uchazečem, společností STYLBAU, s. r. o., smlouvu o dílo s termínem plnění zakázky v délce 41 týdnů od zahájení provádění díla, byť v nabídce uvedla plnění zakázky v délce 39 týdnů (tj. **druhé zadávací řízení**). Naopak – v duchu závěrů rušícího rozsudku krajského soudu – žalovaný dospěl k závěru, že není správný závěr finančního úřadu, podle něhož stěžovatelka jednoznačně nespécifikovala kritéria druhého zadávacího řízení, a to *záruční podmínky a způsob zajištění kontroly jakosti díla*. Žalovaný poté korigoval platební výměry a u obou odvod snížil z 10 % na 7 %.

[4] Stěžovatelka podala i proti tomuto rozhodnutí žalobu. Tentokrát krajský soud žalobu zamítl. Stěžovatelka se proto obrátila s kasační stížností na NSS, ve které namítala hlavně nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu. NSS se stěžovatelkou souhlasil a zrušil rozsudek krajského soudu pro nepřezkoumatelnost, neboť krajský soud nereagoval na žalobní body uplatněné v druhé žalobě, ale v podstatě jen reagoval na žalobu prvou (rozsudek ze dne 13. 12. 2022, čj. 10 Afs 22/2022-41, tj. první rozsudek NSS v této věci).

[5] Krajský soud tudíž věc znovu projednal a vydal nový, v pořadí již třetí rozsudek, kterým žalobu podruhé zamítl. Dovodil, že uzavření dodatku č. 1 k smlouvě o dílo (prodloužení termínu předání projektové dokumentace ke stavbě) nezpůsobily nepředvídatelné okolnosti, které by odpovědnost stěžovatelky vylučovaly. Stěžovatelka měla být obezřetnější při stanovení dodacích lhůt. K proporcionalitě odvodu za porušení rozpočtové kázně ve výši 7 % pak soud uvedl, že takováto výše odvodu byla proporcionální, žalovaný se zabýval všemi relevantními okolnostmi pro stanovení výše odvodu.

II. Shrnutí argumentů kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Stěžovatelka podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) b) a d) s. ř. s. Krajský soud prý nepoužil v rozsudku správně princip proporcionality ve vztahu ke stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně; nadto rozsudek opět nedostatečně a nesrozumitelně odůvodnil. Současně soud nesprávně vyhodnotil uzavření dodatku č. 1 (prodloužení termínu předání projektové dokumentace ke stavbě), neboť potvrdil názor správních orgánů, že prodloužení termínu dodání nenastalo z objektivní příčiny.

pokračování

[7] Žalovaný s kasační stížností nesouhlasí a navrhuje ji zamítnout. Nesouhlasí s tvrzením, že použil nesprávně princip proporcionality. K námitce týkající se uzavření dodatku č. 1 zopakoval právní hodnocení krajského soudu, tedy že sama stěžovatelka určovala podmínky zadávacího řízení, měla si proto nastavit realističtější časový harmonogram plnění smlouvy.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[8] V projednávané věci jde o opakovanou kasační stížnost, proto se NSS nejprve zabýval její přípustností z hlediska § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., podle kterého je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno NSS; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem NSS. Citovaný text zákona však nepokrývá veškeré možné případy přípustnosti opakované kasační stížnosti. Ze zákazu opakované kasační stížnosti platí výjimka též pro případy, v nichž NSS zrušil rozhodnutí krajského soudu pro nepřezkoumatelnost a neměl tak šanci se vyjádřit k věci samé (např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 3. 2011, čj. 1 As 79/2009-165, č. 2365/2011 Sb. NSS, *Ateliér pro životní prostředí*, bod 24).

[9] Kasační stížnost je tedy přípustná, není však důvodná.

[10] Klíčovou otázkou tohoto sporu je, zda byl odvod za porušení rozpočtové kázně vyměřen správným, zákonným a přiměřeným způsobem. Proto NSS obecně shrne, z čeho při svém posuzování vycházel.

[11] V případech, kdy je soukromému subjektu poskytnuta dotace, ať již ze státního rozpočtu, z prostředků Evropské unie nebo z jiného veřejného zdroje, je tato dotace obvykle vázána přísnými pravidly, která příjemce musí splnit, zejména proto, aby prostředky poskytnuté z veřejných rozpočtů byly využity transparentně a efektivně. V případě, kdy příjemce nějaké z těchto pravidel poruší nebo nesplní, jedná se o porušení rozpočtové kázně. Za porušení finanční úřady vyměrují odvody za porušení rozpočtové kázně.

[12] Právním základem pro nyní posuzovaný případ je zákon č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech (rozpočtová pravidla), konkrétně § 44a odst. 4 písm. c) rozpočtových pravidel.

III. A. *Princip proporcionality a otázka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku*

[13] Stěžovatelka opětovně namítla nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, konkrétně ve vztahu k reakci krajského soudu na žalobní bod, podle něhož správní orgány nedůsledně promítly princip proporcionality do stanovení výše odvodu. Krajský soud v bodech 48 a 49 napadeného rozsudku dle stěžovatelky sice vyjmenoval „přítěžující a polehčující okolnosti“, nicméně stěžovatelce schází jakékoli bližší odůvodnění, jak žalovaný nebo krajský soud hodnotí „procentně“ každé jednotlivé porušení rozpočtové kázně. Dle stěžovatelky je nepochybné, že žalovaný i krajský soud musí při finálním hodnocení vycházet z jednotlivých dílčích hodnocení. To se zde možná děje, avšak pro stěžovatelku nesrozumitelným způsobem. Stěžovatelce tak ani po šesti letech od zahájení

kontroly není zřejmé, zda každé tvrzené porušení je klasifikováno stejnou výší odvodu, anebo tvrzená porušení mají různá „ohodnocení“.

[14] NSS k tomu předesílá, že napadený rozsudek je přezkoumatelný. Krajský soud na příkladech detailně vysvětlil, jaké skutečnosti vzal žalovaný na zřetel při stanovení odvodu ve výši 7 % (tj. skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch stěžovatelky, viz body 48 a 49 rozsudku), a dále se obsáhle věnoval vlastní přiměřenosti. Soud mj. uvedl, že odvod byl vyměřen při dolní hranici. Při stanovení výše odvodu finanční úřad i žalovaný zvažovali okolnosti konkrétního porušení rozpočtové kázně a vycházeli ze zásady proporcionality mezi závažností daného porušení a výší vyměřeného odvodu (bod 50 napadeného rozsudku). Takovéto závěry krajského soudu jsou srozumitelné a přezkoumatelné. Podle NSS ve skutečnosti stěžovatelka snáší otázku, zda rozhodnutí žalovaného vskutku použilo správně princip proporcionality a zda mělo „procentně“ rozepsat důsledky jednotlivých porušení rozpočtové kázně. To je však již otázka důvodnosti argumentace kasační stížnosti, nikoli otázka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Nic tedy NSS nebrání, aby se dále této otázce věnoval.

[15] Výši odvodu za porušení rozpočtové kázně v této konkrétní věci upravuje § 44a odst. 4 písm. c) rozpočtových pravidel, podle kterého *odvod za porušení rozpočtové kázně činí v ostatních případech částku, v jaké byla porušena rozpočtová kázeň*. Judikatura NSS přitom již dávno odmítla, že by odvod podle cit. ustanovení musel být vždy stanoven v částce celé poskytnuté dotace (k tomu např. již rozsudek NSS ze dne 26. 9. 2014, čj. 2 As 106/2014-46, *Šlapanice*, body 23 násl.).

[16] Jak vysvětlil rozšířený senát, každé porušení povinností příjemce dotace představuje porušení rozpočtové kázně (vyjma porušení povinností označených poskytovatelem jako méně závažné, jejichž nedodržení není neoprávněným použitím peněžních prostředků). Princip přiměřenosti se tudíž použije až v okamžiku určování výše odvodu, která má odpovídat závažnosti a významu porušení povinnosti. *„Při stanovení výše odvodu je třeba zvažovat všechny podstatné okolnosti konkrétního porušení rozpočtové kázně a vycházet z principu přiměřenosti, tedy rozumného poměru mezi závažností porušení rozpočtové kázně a výší za ně předešlého odvodu.“* Správce daně musí vždy zvážit, zda je důvod k odvodu v plné výši čerpaných či poskytnutých prostředků státního rozpočtu, či pouze k odvodu odpovídajícímu závažnosti a významu porušení povinnosti. Své rozhodnutí musí správce náležitě odůvodnit [usnesení rozšířeného senátu ze dne 30. 10. 2018, čj. 1 Afs 291/2017-33, č. 3854/2019 Sb. NSS, *Krnov*, právní věty I a II a bod 38; srov. k tomu Matušková, T. *Určování výše odvodu – Jak (ne)funguje role sjednocovatele judikatury. Soudní rozhledy*, č. 11-12/2019, s. 346-353].

[17] Generální finanční ředitelství na tuto judikaturu navázalo a začalo vydávat vnitřní předpisy (interní normativní akty) závazné pro finanční úřady, které stanovují výši odvodů za porušení rozpočtové kázně, mj. s ohledem na předvídatelný postup finančních úřadů ve vztahu k zásadě proporcionality. Na nynější věc použil žalovaný pokyn GFŘ D-38, pro stanovení odvodů za porušení rozpočtové kázně. Jak říká čl. I tohoto pokynu, pokyn *reflektuje judikaturu NSS a na ni navazující judikaturu krajských soudů vztahující se ke stanovení odvodů za porušení rozpočtové kázně, kdy je třeba vždy při stanovení příslušného odvodu zvažovat okolnosti konkrétního porušení rozpočtové kázně a vycházet z principu*

pokračování

proporcionality mezi závažností tohoto porušení a výší za ně předepsaného odvodu. Cílem pokynu je zabránit vzniku neodůvodněných rozdílů při rozhodování skutkově shodných nebo obdobných případů¹ a sjednotit správní praxi. NSS vnímá zavedení podobných pokynů jako dobrý způsob, jak zabezpečit předvídatelné a přiměřené rozhodování různých finančních úřadů. Ostatně i sama stěžovatelka se na pokyn v kasační stížnosti opakovaně odvolává.

[18] NSS po přezkoumání jak rozhodnutí žalovaného, tak rozsudku krajského soudu nevidí žádné pochybení na straně žalovaného při aplikaci principu proporcionality. Žalovaný učinil zadost požadavku principu proporcionality také tím, že obsírně vypočetl okolnosti, které svědčí ve prospěch, ale také v neprospěch stěžovatelky (body 54 až 57 rozhodnutí žalovaného). I z toho důvodu, že okolností svědčících ve prospěch stěžovatelky je výrazně více, nakonec žalovaný vyměřil výši odvodu při jeho dolní hranici. Krajský soud poté vysvětlil, proč v prvním rušícím rozsudku poznamenal, že v této věci nelze vyloučit snížení odvodu až na 5 %, přesto však nyní potvrdil odvod ve výši 7 % (pasáž na konci bodu 50 napadeného rozsudku).

[19] Stěžovatelka konkrétně závěry žalovaného ani krajského soudu nezpochybňuje, kritizuje ale, že žalovaný ani krajský soud nepřiradil procentní výši odvodu ke každému konkrétnímu porušení rozpočtové kázně. NSS ale zdůrazňuje, že finanční úřad ani žalovaný nic takového činit nemusí. V momentě, kdy dostatečně jako celek odůvodní odvod za vícenásobné porušení rozpočtové kázně v rámci jedné veřejné zakázky, správní orgán dostojí požadavku své rozhodnutí dostatečně odůvodnit. Jak již NSS vysvětlil dříve, úvahu o výši a přiměřenosti odvodu „nelze ztotožnit s matematickým výpočtem či jiným vzorcem, protože skutkové okolnosti mohou být (a zpravidla jsou) natolik odlišné, nebo jen v částech shodné, že není možné je podřadit pod jakýkoli konkrétnější algoritmus“ (rozsudek ze dne 28. 5. 2020, čj. 3 Afs 127/2019-50, ZŠ a MŠ Vyškov, bod 24).

[20] Této judikatuře odpovídá již zmíněný pokyn GFŘ D-38 v čl. III odst. 6, podle něhož v případě zjištění více jednotlivých případů porušení rozpočtové kázně *je nutné výši odvodu stanovit explicitně za každý jednotlivý případ zvlášť, každý jednotlivý případ zvlášť odůvodnit a částky poté sečíst*. Z tohoto pravidla (které by jinak odpovídalo tomu, co říká stěžovatelka) pokyn ve stejném ustanovení činí výjimku, a to pro *případy vícenásobného porušení rozpočtové kázně při zadávání veřejné zakázky, kdy lze výši odvodu vyčíslit jednou částkou za všechna pochybení souhrnně* (poznámka č. 13 k tomu vysvětluje, že se jedná o případy vícenásobného porušení v rámci jednoho zadávacího řízení/v rámci jedné veřejné zakázky. V případě pochybení u více zadávacích řízení/veřejných zakázek je vyměřováno za každé zadávací řízení/každou veřejnou zakázku zvlášť). V nynější věci žalovaný souladně s pokynem samostatně stanovil výši odvodu za každou veřejnou zakázku, nikoli za každé dílčí pochybení v jednom zadávacím řízení (viz body 58 a 59 a pak též body 60 až 62 rozhodnutí žalovaného).

[21] Stěžovatelka kritizuje, že není jasné, proč žalovaný snížil procentní vyměření odvodu právě o 3 % (z 10 % na 7 %) v situaci, kdy dospěl k závěru, že jedno z původně tvrzených pochybení v druhém zadávacím řízení pochybením není (původně správními orgány tvrzené neurčité vymezení záručních podmínek a způsobu zajištění kontroly jakosti díla). Dílčí změna vymezení, v jakém rozsahu stěžovatelka porušila rozpočtovou kázeň, se týká marginálního pochybení. Není proto dle stěžovatelky jasné, jakou relativní váhu mají jednotlivá porušení

rozpočtové kázně v celkové procentní výměře odvodu, není jasné, zda snad jednotlivá pochybení mají stejnou váhu (což by ale neodpovídalo principu proporcionality), nebo váhu různou. Stěžovatelka opakovaně navrhuje snížení vyměřeného odvodu u obou výměřů ze 7 % na 5 %.

[22] NSS k tomu uvádí následující. Stěžovatelka má jistě pravdu, že by rozhodnutí žalovaného mohlo být přehlednější. NSS však rozumí tomu, proč žalovaný u druhé zakázky snížil procentní sazbu odvodu právě o tři procentní body. Není totiž pravda, že jediným důvodem snížení sazby odvodu byla změna vymezení, v jakém rozsahu stěžovatelka porušila rozpočtovou kázeň. Pokud by tomu tak bylo, měla by stěžovatelka pravdu, protože snížení o tři procenta jen kvůli vyloučení relativně marginálního pochybení by nedávalo smysl (jakkoli to stěžovatelka takto neříká, muselo by logicky být snížení menší než tři procenta). NSS chápe snížení odvodu o tři procenta jako důsledek toho, že žalovaný v důsledku předchozího rušícího rozsudku krajského soudu pečlivěji zvážil všechny okolnosti tohoto případu. Zejména v bodu 55 rozhodnutí žalovaný obsáhle vysvětlil důvody, které vzal při stanovení sedmiprocentní sazby v potaz. Zúžení výčtu porušení rozpočtové kázně (v návaznosti na předchozí rušící rozsudek krajského soudu) bylo jen jedním z mnoha faktorů, k nimž žalovaný přihlédl (viz poslední větu v bodu 55). Protože vedle toho svědčila ve prospěch stěžovatelky dlouhá řada jiných důvodů, dospěl nakonec žalovaný k stanovení sazby o tři procenta nižší než v prvním rozhodnutí.

[23] První okruh námitek tedy není důvodný.

III. B. *K uzavření dodatku č. 1 ke smlouvě o dílo*

[24] U prvního zadávacího řízení, které se týkalo projektové dokumentace stavby, si stěžovatelka jako jedno ze dvou kritérií s váhou 50 % vybrala termín dodání do 15. 5. 2008. S vítězem zadávacího řízení společností ORGATEX – NÁCHOD s. r. o. stěžovatelka dne 30. 4. 2008 uzavřela smlouvu o dílo s termínem dodání právě do 15. 5. 2008. Nicméně 19. 5. 2008 stěžovatelka s vítězným uchazečem podepsali dodatek č. 1 ke smlouvě o dílo, ve kterém termín dodání dokumentace posunuli na 6. 6. 2008. Důvodem prodloužení byla skutečnost, že stěžovatelka získala později, než čekala, dispozice regálového systému (dispozice jí byly přes její urgence dodány až 17. 5. 2008, teprve poté je mohla předat zhotovitelce, která je potřebovala k dokončení díla – projektové dokumentace).

[25] Stěžovatelka argumentuje tím, že uvedené zpoždění s dodáním projektové dokumentace mělo objektivní příčinu, kterou jí nelze přičítat. Stěžovatelka měla dodání dispozic regálového systému přislíbeno, to ve lhůtě i s jistou časovou rezervou. Nebylo proto rozumně předvídatelné, že regálové dispozice budou dodány opožděně. Uplatní se výjimka v čl. VII odst. 5 Přílohy rozhodnutí o poskytnutí dotace. K tomu stěžovatelka přidává porovnání s dodatky č. 2 a č. 3 ke smlouvě o dílo v druhém zadávacím řízení, které rovněž znamenaly posunutí termínu dodání (dokonce celé stavby), jednak z důvodu zpoždění s nabytím právní moci stavebního povolení v důsledku požadavků odboru životního prostředí (dodatek č. 2), jednak kvůli pozdnímu předání projektové dokumentace na terénní úpravy, opožděnému dodání technologie a nutnosti měřit hluk při provozu technologie (dodatek č. 3). Především u dodatku č. 3 je evidentní, že je totožný se sporným

pokračování

dodatkem č. 1 ke smlouvě o dodání projektové dokumentace v prvním zadávacím řízení. Přesto tyto případy správní orgány posoudily rozdílně.

[26] Spor se tak vede o výklad čl. VII odst. 5 Přílohy rozhodnutí o poskytnutí dotace: „*V případě, kdy příjemce dotace prokáže, že porušení bylo způsobeno nepředvídatelnými okolnostmi vylučujícími jeho odpovědnost, nepovažuje se takové porušení za porušení rozpočtové kázně.*“ Stěžovatelka tvrdí, že prodloužení termínu dodání projektové dokumentace stavby bylo způsobeno právě *nepředvídatelnými okolnostmi vylučujícími odpovědnost*, správní orgány ani krajský soud s tím nesouhlasí.

[27] NSS předesílá, že stěžovatelka měla povinnost tvrdit a dokázat, že k porušení došlo v důsledku nepředvídatelných okolností, a proto se mělo použít ustanovení hlavy I, článku VII odst. 5 dotačních podmínek. Tato stěžovatelčina povinnost plyne nejen z cit. čl. VII odst. 5, ale především z § 92 daňového řádu (více rozsudek ze dne 17. 5. 2023, čj. 9 Afs 87/2022-47, *LightGate*, body 36 a 37).

[28] Krajský soud se této otázce pečlivě věnoval v bodech 40 až 45 svého rozsudku. Proto NSS reaguje již jen stručně. Krajský soud jasně vysvětlil, že *nepředvídatelnou okolností vylučující odpovědnost* nemůže být situace, kdy stěžovatelčina smluvní strana prostě pozdě dodala to, co měla dodat – a co bylo nezbytně třeba k dokončení díla (projektové dokumentace stavby). Byla to totiž stěžovatelka, která měla nastavit jednotlivé termíny tak, aby měla jistotu, že je její smluvní partneři splní. Jak správně uvedl již žalovaný v bodu 38 rozhodnutí, sporný dodatek č. 1 podepsali stěžovatelka a její dodavatel jen 19 dní po uzavření smlouvy o dílo. To naznačuje, že si v den podpisu smlouvy o dílo mohla být stěžovatelka vědoma problému, který se rýsoval v dodávce dispozic regálového systému.

[29] Krajský soud v bodech 43 a 44 též dostatečně vysvětlil, v čem je nyní řešený problém s dodatkem č. 1 v prvním zadávacím řízení odlišný od obou stěžovatelkou zmíněných dodatků ve druhém zadávacím řízení (kde správní orgány porušení rozpočtové kázně neshledaly). Dodatky ve druhém zadávacím řízení totiž reagovaly na požadavky správních orgánů, které stěžovatelka nebyla schopna ovlivnit (šlo o požadavky plynoucí ze stavebněprávních předpisů, ochrany životního prostředí, hlukových a jiných veřejnoprávních předpisů apod.). Finanční úřad tyto skutečnosti vyhodnotil jako teoreticky spadající pod možnost zbavení se odpovědnosti podle shora uvedeného článku, proto ponechal tyto skutečnosti bez nálezu.

[30] Konečně bez významu je, že stěžovatelku na porušení rozpočtové kázně neupozornil poskytovatel dotace. Již krajský soud správně stěžovatelku odkázal na závěry judikatury, podle níž „*skutečnost, že poskytovatel finančních prostředků opomněl upozornit na nesrovnalosti při provádění dané akce, nevylučuje ani neomezuje takovou odpovědnost. Opačný výklad by vedl ke stavu, kdy by byl příjemce dotace zbaven veškeré odpovědnosti za nesrovnalosti, které nebyly oznámeny poskytovatelem*“ (rozsudek ze dne 19. 9. 2012, čj. 1 Afs 59/2012-34, *Povodí Labe*, bod 41).

IV. Závěr a náklady řízení

[31] Protože ani jedna kasační námitka nebyla důvodná, NSS kasační stížnost zamítl.

[32] Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému pak náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly (§ 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. října 2023

Zdeněk Kühn
předseda senátu